

(reportáž z finále 4. ročníku soutěže Notování pod Vyšehradem)

Představte si večeri, skládající se ze šesti vynikajících jídel. Po krátké přestávce vám přinesou další skvělé jídlo. Plní dobrot máte pak na lístku označit, které jídlo z prvních šesti bylo nejlepší. Naštěstí se hudby nedá přejít, ale v podobné situaci byli diváci, kteří přišli 7. června 2007 hlasovat na finále 4. ročníku soutěže Notování pod Vyšehradem v P-klubu Trojická.

Den před oním večerem byl éter plný písně na počest amerického radaru v podání legendy české country a ženy, která má na starosti náš klidný spánek a chrání nás před nepřítelem. Jako pamětník premiéry písně **Jaromíra Hniličky**, **Gustava Broma** a textaře **Pavla Pácla** s názvem

Pocta astronautovi

z dubna 1961, věnované prvnímu kosmonautovi Juriji Gagarinovi, mohu jen konstatovat, že když dva dělají totéž, není to totéž. Čtenáře mohu jen uklidnit, že na Notování původní melodie s novým textem

Honzy Vyčítala
nezazněla.

Zdeněk Smolík z vítězné skupiny Bodlo

foto: Tomáš Pohl ©

Do finále se hlasováním diváků i na divoké karty pořadatelské rady dostalo šest účinkujících, z nichž se každý ucházel o hlasy diváků čtyřmi písněmi. Večerem, ale s výjimkou vyhlášení vítězů, neprovázela dvojice Cimbura a Belmondo. Jeviště patřilo vysoké postavě a hlasu jako stvořenému pro rozhlasové vysílání, Miloši Kellerovi. Před začátkem představení mi Miloš ukázal časopis Dráha s fotkami otců dvojice **Nestíháme**. Mít koníčka je nádherné.

Horký večer o šesti chodech

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 21 Červen 2007 04:00

Když jsem vcházel do sálu, dala mi na schodišti přednost mladá dvojice. Mužská část dvojice s nedbalou elegancí bluesmana s mnoha korálky na krku a roztrženými džínami a u dívčí části si každý muž jistě všimne krásných tmavých očí.

O **Jakubu Kořínkovi** a **Katce Misíkové** jsem již jednou psal a věděl jsem tedy, co mohu očekávat. Krásnému barevnému bluesovému hlasu Katky a prstům kytarového mága Jakuba ten večer nevadilo ani vedro násobené reflektory. Na naší bluesové scéně, představované velikány jako jsou **Jiří Šlupka Svěrák, Bluesberry** či

ASPM

a dalšími báječnými jmény, je tahle sympatická dvojka s mateřským přístavem v Plzni důstojným kamenem v mozaice. Jenže podobně jako u dvojice

Hořký kafe

, která mě přibila ke tvrdé židli, není muzikantství to jediné, co rozhoduje o postupu či vítězství. Ale Jakube a Katko, určitě se brzy uvidíme na vašich koncertech.

Na Notování je vždy něco, co mě příjemně překvapí a občas i dostane. **Danu Houdkovou** s její kapelou

Stejná krev

jsem v postupovém kole neviděl. Dana by bezesporu mohla vystupovat sama jen s kytarou a i tehdy bych si po chvíli ani nepomyslel: Zase jedna s nešťastnou láskou, ale z toho se vyroste.

Jenže Dana Houdková je vše jiné, než děvče sbírající sny a fotky a brečící do polštáře a pak do not. Není typem pro Bravo, ani pro časopis Žena a život, je to fortelná česká dívka s kulatou tváří a popírající, že jen "blond eurostandard" je to pravé. Dana v písni *Korpulentní blues* zpívá: *Já chtěla ho svést v Evině rouše. Mé kosti nechřestí, mě, Věstonický soše*

A pak při mým štěstí, nemalé troše, já nedostala pěstí, jenom košem?

Texty mají vtip, dravost, nadhled a humor. Dana do nich dává kus své duše, svých prožitků. Vše hezky podbarveno foukačkou **Honzy Václavíka** a spoustou nástrojů **Marcela Jakubovie**, včetně věčného deště.

Asi bych to neměl prozrazovat, ale dal jsem Daně a její kapele jeden hlas. Minimálně za vlastní originální tvář si to zaslouží.

Čtveřici s názvem **Přelet M.S.** jsem nedávno viděl a slyšel v Blovicích, kde hostila původní **Žalman a spol**

. Tyhle čtyři rozchechtané mladé ženy jsou dokonale sladěny nejen na pódiu, ale viditelně i mimo ně. Pevná ruka a kytara všeuemělkyně

Romany Tomáškové

dostává děvčata hezky nahoru. Asi nejvíc se mi od nich líbí píseň

Žárlím

od zbytečně skromného

Pepy Štrosse

. Je příkladem, že píseň samu o sobě vynikající, lze aranžovat a výbornou hlasovou souhrou dostat ještě o trochu výš. Kam Přeletky přijdou, tam se líbí. Do Trojické si nejmenší Přeletka

Bobina Horvátová

, která mi ukazovala v Blovicích, jak má vysoké podpatky, přivedla pro štěstí svou psí krasavici.

Při pohledu na blond dlouhovlasého sympaťáka **Jirku Řehulku** z Rosovic u Dobříše mě napadlo, že by ostříhaný vypadal tak trochu jako Robert Redford v mladším věku. Jirka byl jediným soutěžícím písničkářem, který se dostal do finále. Dá se říct, že je zcela nevhodný typ na škatulkování. Chvilí zpívá svou verzi pohádky o hloupém Honzovi, aniž bych použil srovnání se

Zbyňkem Zemanem či **Mich**

alem Knéblem

, chvíli dojímá příběhem dvou starých lidí, kteří si přejí zemřít spolu. V některých písních se Jirka dotýká i politických témat, ale není to zbytečný a jepičí pathos, ani přiblblá agitka, o níž píši v úvodu. Kdyby byla udělována na Notování cena Mr. Sympaťák, hlasoval bych bez váhání pro Jirku Řehulku.

Jihlavská **Epy de Mye** je stoupající a zářící hudební hvězda. Nasazení frontmana **Honzy Přesličky**

perfektní kontrabas a vokál

Lucky Cíchové

a djangovské prsty

Lukáše Kazíka

vyvolávají nadšení u publika. Je to vynikající souhra postavená na vynikající tvorbě. Při "gangsterské"

Nad ránem

mě jako vždy mrazilo a totéž se dělo i při písni

Stopy nezmizí

, ta je hymnus. Jazykolam se slovem

tatra

dal lidem úsměv a přesvědčení, že refrén jen málokdo zazpívá, pokud nezvládne legendární větu: Roli krále Leara hrál Vladimír Leraus.

Horký večer o šesti chodech

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 21 Červen 2007 04:00

Bodlo z Chodova u Karlových Varů vítá zkušené publikum na Notování jako staré známé. Kapela neponechala nic náhodě. **Slávek Vojtek**, 205 cm vysoký **Štefan Timko** a zejména

Zdeněk Smolík

se do toho opírali a zněly známé písně jako

Políbit

Salome

,
Nefertiti

a samozřejmě hit kapely? no, o té rebelce?

Bodlo v současnosti točí své CD v Tymákově, takže je na co se těšit.

Po přestávce stanul na podiu jako host loňský vítěz **Martin Rous**, který má všechny předpoklady pro úspěch: vynikající texty, originální hlasový projev a zejména neuvěřitelné kousky s kytarou. Občas zalituji, že někdy jen nehraje, aby ukázal, co všechno se dá s kytarou udělat. Martin Rous se, zkrátka a dobře, nepřejí.

Po přidavcích přišel ten nejdůležitější okamžik, vyhlášení vítězů. Kromě toho probíhalo během večera losování, kdy "óbrfanka" Jája, součást dívčího sdružení kolem Karla, losovala šťastné majitele IQ uvedeného na vstupenkách. Některá vylosovaná čísla byla tak neuvěřitelně nízká, že snad nejsou ani měřitelná. Naštěstí novinářské vstupenky nepodléhají losování. Losovalo se o vstupenky na Vyšehradskou Portu, která tvoří část festivalu Vyšehraní 2007, na které vystoupí nejen patronka Notování, skupina **Sekvoj**, ale účast měl příslibu i vítěz tohoto ročníku Notování.

Ale vraťme se k soutěžícím. Pořadí podle diváků bylo následující : 6. místo: **Jirka Řehulka**, 5. místo:

Dana Houdkov

á se svou

Stejnou krví

, 4. místo:

Jakub Kořínek

a

Katka Misíková

, 3. místo:

Epy de Mye

. Se stejným počtem hlasů se na prvním a druhém místě ocitla kapela

Horký večer o šesti chodech

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 21 Červen 2007 04:00

Bodlo

a

Přelet MS

. Vzhledem k tomu, že vítězem hlasování pořadatelské rady se stalo

Bodlo

, byla tato kapela vyhlášena vítězem 4. ročníku Notování pod Vyšehradem.

Nej nej písni se stala *Rebelka Manto* Mavrogenisová autorů Zdeňka Smolíka a Radka Exnera z kapely **Bodlo**.

Na festival Vyšehraní byla (vzhledem k zaneprázdnění vítězného Bodla) vybrána dvojice Jakub Kořínek a Katka Misíková.

Palmy vítězství byly rozdány, velký dort byl rozkrájen a sněden a na putovní Libušině valše (harfě) bude jméno kapely Bodlo.

Takže ahoj v dalším, pátém ročníku. Ten čtvrtý byl moc fajn.